

Nu kunde man nok sige, at der er ogsaa en Præmie paa Smugleri paa Grund af de høje Toldsatser paa Luksusartikler, men den er, som jeg tror at ogsaa det ærede Medlem Hr. Korsgaard nævnte forleden Dag, ikke nær saa stor. Det vilde blive en ganske anderledes Kæmpepræmie, der vilde komme til at ligge paa Smugleriet, hvis vi isoleret indførte saadanne Foranstaltninger.

Jeg er derfor enig med det ærede Medlem Hr. Drachmann og hans Parti i, at den Vej, vi skal gaa med Hensyn til Forbrugsindskrænkning, skal vi i det længst mulige gaa ad Toldvejen, ved nemlig at fordyre disse Artikler; og jeg er efter min Mening gaaet ret langt i Henseende til Luksustoldlovgivning. Men det er meget muligt, at man bliver nødt til at gaa endnu et Stykke længere. Jeg skal af let forstaaelige Grunde ikke udtale mig nærmere derom, men jeg tror i hvert Fald, at det er den Vej, der medfører langt de mindst skadelige og uhyggelige Konsekvenser. En Følge deraf er, at jeg bekender mig med Hensyn til at gaa Toldvejen ikke til den generelle Toldforhøjelses Vej, som det ærede Medlem har udtrykt i dette Forslag, men jeg bekender mig til de enkelte Toldsatsers Vej, bestemt af de Principper, jeg nævnte før, og som jeg skal gentage: at Forbrugsindskrænkningen skal rammes Artikler, der ikke er absolutte Nødvendighedsartikler, Artikler, hvis høje Beskatning ikke kan skade vore Erhverv og ikke skabe os handelspolitiske Vanskeligheder. Hvis man skal naa en virkelig Forbrugsindskrænkning, maa ogsaa Forhøjelsen paa de Artikler, som kan taale en saadan Forbrugsindskrænkning, være ganske anderledes betydelig end de 60 pCt., som det ærede Medlem foreslaar. Hvis man skal gaa videre ad denne Vej, tror jeg, man maa væsentligt højere op for at naa til Maalet.

Der raader for Tiden en uhyre Nervøsitet i Landet med Hensyn til Valutaforholdene, og det kan være meget undskyldeligt og meget forklarligt. Ikke desto mindre gør denne Nervøsitet en overordentlig Skade. Det bedste, man kan gøre, er efter min Mening dette overalt, hvor ens Ord høres og har nogen Indflydelse, at indprente alle, at man maa ikke sammenligne vor valutapolitiske Stilling med forskellige andre Lande, som staar valutapolitisk uendelig meget svagere end vi. Her tænker jeg ikke blot paa Lande som Tyskland, Østrig og lignende, men jeg tænker ogsaa paa Lande, som staar oprejst paa deres Ben,

som kæmper med Valutavanskeligheder, og som valutapolitisk staar meget svagere end vi.

Det er erkendt af alle sagkyndige, af alle vore Erhvervsrepræsentanter, at vort Erhvervsliv i det væsentlige er kommet ud over de kritiske Forhold, hvori det var kommet ind under Krigstidens Begivenheder og de derefter følgende Sammenbrud, at det i det væsentlige er sundt og godt, at vi har navnlig vore store Eksport-erhverv arbejdende under sunde og gode Forhold og med stadig heldigere Resultat, at det derfor er ganske uforsvarligt at ville bibringe nogen den Forestilling, at her er en saa uhyre Fare paa Færde, saa man maa skyndsomst muligt omsætte danske Obligationer i fremmede selv til de nuværende alt for høje Valutakurser. Thi det erkendes af alle, at de fremmede Valutakurser er meget højere og Kronekursen meget lavere, end det paa nogen Maade kan begrundes i den virkelige Stilling. Det er en slet Tjeneste at gøre Folk at indgive dem den Forestilling, at det skulde være en rimelig Sikringsforanstaltning, for ikke at tale om, at det at gribe til den Art Sikringsforanstaltning efter min Mening er upatriotisk og i højeste Grad skadende og ødelæggende for det danske Samfund, og hvis en saadan Kapitalflugt virkelig skulde vinde Raaderum her i Landet, er det i Virkeligheden det eneste, der kunde ruinere vor danske Krone. Men Forholdene ligger jo saaledes, at jeg tror, at selv med den nuværende lave Kronekurs, gør de Folk, der til de Kurser søger at omsætte deres gode danske Værdier i fremmede, en meget slet Forretning, og det vil være i høj Grad til Gavn ikke alene for det danske Samfund som Helhed, men ogsaa til Gavn for de vedkommende Enkeltpersoner at indprente dem det saa kraftigt og bestemt som muligt.

Det er imidlertid nødvendigt, saaledes som Situationen ligger, at gribe til yderligere Foranstaltninger end dem, der allerede er prøvet. Der er nemlig trods det, at Situationens Vanskeligheder efter min Mening overvurderes, og trods det, at der er meget uberettiget Nervøsitet, en Ting, som er af reel Skade, og det er det, som ogsaa det ærede Medlem var saa stærkt inde paa, at vor Handelsbalance, vor Betalingsbalance er for ugunstig. Dette at komme til en Handelsbalance, hvor Indførsel og Udførsel ganske opvejede hinanden, bilder jeg mig ikke ind, at vi — saa lidt som alle andre mere udviklede Lande — kan naa; det er jo kun i mindre